

Giới thiệu Thương Em Không Biết Để Đâu

Truyện Thương Em Không Biết Để Đâu của tác giả Kẹo Mút Chua là một câu truyện thuộc thể loại truyện ngôn tình teen hiện đại, thanh mai trúc mã, sủng, hài.

- Nè, sau này ông tính làm nghề gì?
- Thì làm bác sĩ để phụng dưỡng cho ngoại sống lâu trăm tuổi, rồi cưới vợ chứ làm gì!
- Xì, ai thèm lấy ông!
- Nhiều người lắm à nha! - Xách dép chạy.
- Ông nói cái gì? Nói lại coi! - Xách dép rượt theo.

Bạn đang đọc truyện *Thương Em Không Biết Để Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Chương 1: BUỔI SÁNG ỒN ÀO

Những đốm lửa đỏ rực đang tắt dần trên những tán cây phượng vĩ, những cánh bướm đỏ là loi tán loạn trên khắp các nẻo đường. Mùa khai trường sắp đến.

Sáng hôm nay, trời trong, gió mát, mùi sương sớm se lạnh còn lượn lờ trong không khí. Hoàng Viễn quyết định dậy sớm để đi dạo chơi quanh thành phố trước khi kết thúc kì nghỉ hè. Kì nghỉ năm cuối cấp vừa rồi chẳng được bao lâu, cu cậu chỉ định nằm ườn ở nhà đọc sách hoặc nghe nhạc, chẳng buồn đi đâu. Thế nhưng, cuối cùng, cậu cũng bị nhò Hương năn nỉ, dụ dỗ lần dọ nạt, lôi kéo về quê ngoại của nhò ở Cái Bè, mới đó mà đi veo 2 tuần nghỉ hè quý giá. Vui thì vui thật, nhưng Hoàng Viễn cậu thật sự chỉ muốn xin 2 chữ “bình yên” đó, có được hay không há???

Có ai nghỉ hè mà mới sáng sớm tỉnh mơ đã bị dựng đầu dậy bắt boi xuống đưa nhò đi chợ nổi hay không chứ? Có ai nghỉ hè mà nước lên thì bị lôi đi tắm sông, thả diều, tạc lon, trốn tìm với mấy đứa con nít loắt choắt tóc còn cột cây dừa; nước xuống thì bị bắt đi mò cua, bắt ốc, câu còng... về cho ngoại nhò làm com chiều hay không chứ? Mà com chiều xong còn chẳng được nghỉ ngơi, phải làm thầy dạy chữ cho tui nhò, xong rồi còn phải xách đèn hộ tống nhò qua nhà bác Năm để nghe mấy bác trong xóm đồn ca tài tử. Ừ thì nhiều khi nghe mấy chú mấy bác ca ngọt quá, Viễn cũng mê, nhưng mà sao từ sáng tới tối cậu không có phút giây nào “bình yên” vậy?

Cuộc đời cậu đúng là thê thảm mà, thê thảm từ lúc mới sinh ra khi mà phải sinh cùng ngày, lớn lên cùng nhau, ở cùng sân nhà với nhò Hương vừa đầu đất, vừa hung dữ lại còn mít ướt đó mà!

Ai bảo cậu cứ hề thấy nhò hấp hấp cái mũi héch nhò nhò, hai mắt uơn ướt mở to hết sức đáng thương còn cái miệng xinh xắn bắt đầu trễ xuống là cậu đầu hàng hai tay, hai chân luôn rồi!

Hoàng Viễn ơi Hoàng Viễn, 15 năm rồi mà sao mày không khá hơn chút nào vậy? Cứ để nhò đó dất mũi thì tương lai mày nhất định đen tối, đen tối...

Hoàng Viễn vừa dụi dụi cặp mắt còn ngáy ngủ, vừa lững thững bước ra từ nhà vệ sinh thì thấy một “đồng” màu hồng phấn đang nằm chễm chệ trên giường của cậu. Cảnh này không xa lạ, ít nhất thì 15 năm qua cậu cũng học quen nhìn thấy cái đồng hồng hồng đó bất thành linh xuất hiện trong phòng cậu rồi. Nhưng mà trên tay nhò đang cầm cái gì thế kia? (O.O) Đó chẳng phải là cái quần “bé con” cậu vừa vất ở đó sao? OMG!!!!!! Cái con nhò kia, nhìn.....nhìn.....nhìn.....cái gì, bỏ.....bỏ.....xuống mau!!!!!!!!!!

Hành động nhanh hơn suy nghĩ, Hoàng Viễn bay vù lên giường, một tay nhắm thẳng chiếc quần nhò xinh, một tay đè vai nhò Hương lại, để đề phòng nhò “vùng dậy”, cu cậu còn nhanh chân trườn qua người nhò, dùng hay cặp giò dài như siêu mẫu kẹp chặt ngang eo nhò, ghì nhò xuống giường, tay giật mạnh cái quần vứt ra xa... Sau đó, sau đó là 3 giây bất động 4 mắt trừng nhau, sau đó, một tiếng “tru” hết sức “truyền cảm” xé tan sự yên bình ngắn ngủi của buổi sáng:

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA....Xuống khỏi người tui ngay, đồ con heo kia, nặng chết tui!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! (Này...thì ra là... cô em đang hét lên vì nặng thôi sao!!!!!!? Điếc tai phải tui rồi! _)

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA! Hết cái gì mà hét, rốt cuộc bà có biết xấu hổ không hả? Cái kia, cái kia...là thứ để bà cầm sấm soi đó hả? Bà nói ai là con heo hả? Đồ con heo ngu ngốc này!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! *Cốp*

Yên lặng. Sao yên lặng quá vậy? Có phải tui điếc cả hai tai rồi không? Hư...

- Huhu, đau quá! Đau chết tui rồi! Ông có cần tàn nhẫn vậy không hả? Ông không cần não nhưng tui cần não đó biết không hả? Huhuhu, sao lại lấy đầu ông đập vào đầu tui hả? Hức, huhuhu,.... tui ngu ngốc là tại ông hết đó biết không hả?

- Cái gì? Bộ bà tưởng tui hông đau hả? Cái đầu bà cứng như đá á, hèn chi nói hoài mà không biết nghe!

Hoàng Viễn vừa xoa xoa đầu nhỏ Hương, vừa nằm vật ra trên giường, thở hổn hển. Trời đầy hay sao mà mới sáng sớm la hét chi cho mệt dữ vậy nè!

Bên cạnh còn có tiếng ai đó thút thít... Viễn quay sang nhìn cái mũi nhỏ bướng bỉnh đang hít hít nước mũi mà cặp mắt trong veo không có tí nước mắt nào...

- Thôi đi, đừng có khóc dỗi nữa, đầu bà cứng hơn tui mà, không đau nữa, không đau nữa, đừng khóc nữa! - Tay Viễn vẫn không quên xoa xoa chỗ đau cho Hương.

- Hừ, tui không thèm! - Tay ai kia bị vứt trở về - Nhìn cái quần có chút xú mà ông làm thấy ghê, trên người ông có mấy mọt ruồi tui biết hết rồi, bày đặt xấu hổ! - Vừa nói vừa ngoảnh mặt đi chỗ khác.

- NÈ, CẤM NÓI CHUYỆN ĐÓ NỮA NGHE CHƯA? Tui nói bà cứng đầu mà còn cãi, nói cái gì cũng không nghe lời! - Viễn tức khí chống tay nhồm người dậy, dí sát miệng vào tai Hương mà hét.

- Hét cái gì mà hét, có tin tui méc mẹ là ông ăn hiếp tui không?

Hương dùng sức hét trả vào mặt Viễn, dùng hai tay hất Viễn ra, bình tĩnh ngồi dậy, đi ra cửa, dừng lại, xoay 180 độ, hai tay chống hông, đột nhiên hét toáng lên:

- CÒN NGỜ NGỜ CÁI GÌ HẢ? MAU. XUỐNG. ĂN. SÁNG!!!!

- Biết rồi, biết rồi, bà đi ra trước đi, tui còn thay đồ. Cái họng như cái loa phát thanh vậy! - Viễn dùng sức che hai vành tai yếu ớt.

- Hừ, nhanh lên đó! Rầm! - Trước khi sập cửa còn không quên ném cho Viễn cái liếc nhìn sắc lẹm đầy đe dọa.

Còn lại Viễn ở trong phòng âm thầm rơi lệ, than thở cho cuộc đời bất hạnh của mình. (T_T)

=====

Cuối cùng, Viễn cũng lết xác xuống được tới phòng ăn, e hèm, bụng cũng hơi đói rồi!

Nhưng mà...

- Mẹ, gì đây? Hôm qua mẹ nói sáng nay sẽ ăn cơm tấm mà?

- Ồ, nhưng mà con dâu mẹ nó bảo thêm khoai lang nướng mà con!

- Con dâu gì chứ? Con mới là con trai mẹ mà!

- Con trai mẹ thì để con dâu mẹ nấu cho ăn, mẹ chỉ cần chăm sóc con dâu mẹ thôi!

- Mẹ!!!! Rốt cuộc ai mới là con mẹ hả?

- Đương nhiên là con rồi, thôi, ăn khoai đi con!

- Nhưng mà con thích ăn cơm tấm!

- Nè, ông ồn ào quá đi, có ngồi xuống nhanh lên không thì bảo? Không là tui ăn hết một mình đó!

- Đúng là đồ con heo, cả củ khoai mà bà cũng muốn ăn một mình hả? - Vừa nói vừa kéo ghế ngồi xuống.

Hương ném cho Viễn cái nguyệt dài, nhanh tay chop một củ khoai còn bốc khói.

- A, nóng, nóng, nóng... - Củ khoai bị ném qua ném lại nhưng tuyệt đối không rơi xuống.

Một cái đĩa nhanh chóng đặt trước mặt Hương:

- Đồ heo ngọc này, ai giành ăn với bà hả? Đặt xuống mau!

Hương phụng phịu đặt nhanh củ khoai nóng phồng tay lên đĩa, đĩa lại nhanh chóng di dời đến trước mặt Viễn.

- Người gì dâu vừa tham ăn lại vừa ngu ngốc! Thật hết cách với bà luôn! - Viễn vừa tỉ mỉ lột vỏ khoai, vừa cảm râm.

- Nè, nãy giờ ông mắng tui ngu ngốc mấy lần rồi hả? Biết vậy sáng tui không thèm dậy sớm nấu bánh canh vịt cho ông ăn!

- ...

- Hôm trước, ăn ở nhà ngoại, thấy ông khen ngon hoài nên nay tui mới nấu cho ông ăn, giờ không cần nữa rồi chứ gì, không cần thì thôi!

- Bà nấu cho tui ăn thiệt hả?

- Chứ sao nữa hả? Nhưng giờ không muốn cho ông ăn nữa đó!

- Nè, hai đứa, mẹ lỡ bụng lên rồi, vậy giờ đem đồ đi hay sao? - giọng mẹ Lan yếu ớt từ ngay cửa nhà bếp truyền tới.

Viễn nhanh chóng đứng dậy, ném đĩa khoai đã lột sạch vỏ cho Hương, chạy lại đỡ tô bánh canh thơm lừng còn bốc khói nghi ngút:

- Mẹ, mẹ mà đồ là Hương khóc 3 ngày 3 đêm cho coi, công sức của Hương bỏ ra mà, hai mẹ con mình ăn hết cho Hương vui vậy!

- Hứ, ai cho ông ăn? Để tui ăn!

Viễn vừa đặt tô bánh canh lên bàn, vừa cười làm lành:

- Tui sai rồi, tui không nên nói cho mọi người biết bạn Hương ngu ngốc, Hương ngu ngốc thì để mình tui biết được rồi...!

- ÔNG NÓI CÁI GÌ HẢ? - Hương vỗ bàn đứng dậy, có khói bốc lên cao từ đỉnh đầu...

- Haha, tui nói nhầm, nói nhầm thôi, bạn Hương xinh đẹp đừng giận nha, nè, để tui mức bánh canh cho bà nhe! - vừa nói vừa nhanh chóng mức bánh canh ra chén.

- Mức cho mẹ trước kia!

- Ồ, ờ... hihi (Pó tay, thấy ăn là lộ đuôi cún ra @_@)

Mẹ Lan vuốt vuốt trán, phì, cuối cùng cũng yên bình...

- Nè, cho ông một cái đùi, tui một cái đùi!

- Ồ

Yên bình thiệt rồi. Bữa sáng trôi qua trong bình yên!

Bạn đang đọc truyện *Thương Em Không Biết Để Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.